

Presidentti Thomas S. Monson

Rakkaus – evankeliumin ydin

Me emme voi todella rakastaa Jumalaa, ellemmme rakasta kanssakulkijoitamme tällä matkalla kuolevaisuudessa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kun Vapahtajamme palveli ihmisten keskuudessa, tiedonhaluinen lainopettaja kysyi Häneltä: ”Opettaja, mikä on lain suurin käsky?”

Matteus kirjoittaa, että Jeesus vastasi: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”¹

Markus päättää tämän kertomuksen Vapahtajan sanoihin: ”Näitä suurempaa käskyä ei ole.”²

Me emme voi todella rakastaa Jumalaa, ellemmme rakasta kanssakulkijoitamme tällä matkalla kuolevaisuudessa. Emmekä me voi täysin rakastaa lähimmäisiämme, ellemmme rakasta Jumalaa, meidän kaikkien Isää. Apostoli Johannes sanoo meille: ”Tämän käskyn me olemmekin häneltä saaneet: joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeään.”³ Me olemme kaikki taivaallisen Isämme henkilapsia ja siten veljiä ja sisaria. Kun pidämme mielessä tämän totuuden, on helpompaa rakastaa kaikkia Jumalan lapsia.

Itse asiassa rakkaus on evankeliumin perusolemus, ja Jeesus Kristus on

meidän esikuvamme. Hänen elämänsä oli rakkauden perintö. Sairaat Hän paransi, sorretut Hän kohotti, syntiset Hän pelasti. Lopulta vihainen väkijoukko riisti Hänen henkensä. Ja silti Golgatan kukkulalta kaikuvat sanat: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”⁴ Se oli myötätunnon ja rakkauden kruunaava ilmaus kuolevaisuudessa.

Monet ominaisuudet ovat osoituksia rakkaudesta, kuten ystävällisyys, kärsivällisyys, epäitsekkäisyys, ymmärtämys ja anteeksianto. Kaikissa ihmis-suhteissamme nämä ja muut vastaavat ominaisuudet ilmentävät osaltaan sitä rakkautta, joka on sydämessämme.

Yleensä rakkautemme näkyy jokapäiväisessä kanssakäymisessämme toistemme kanssa. Kaikkein tärkeintä on kykymme huomata jonkun tarve ja sitten vastata siihen. Olen aina vaalinut tässä lyhyessä runossa ilmenevää asennetta:

*Olen itkenyt sitä öin,
että toisia laiminlöin,
toisen tarpeita huomannut en.
Mutta en vielä milloinkaan
ole joutunut katumaan
vuoksi hyvyiden liiallisen.⁵*

Minulle kerrottiin hiljattain eräästä hellän hyväntahtoisuuden liikuttavasta esimerkistä – tapauksesta, jolla oli odottamattomia seurauksia. Oli vuosi 1933, jolloin suuren lamakauden vuoksi työmahdollisuuksia oli niukalti. Tämä tapahtui Yhdysvaltain itäosissa. Arlene Biesecker oli juuri tullut ylioppilaaksi. Etsittyään pitkään työpaikkaa hän onnistui lopulta pääsemään ompelijaksi vaatetehtaaseen. Tehtaan työntekijöille maksettiin ainoastaan kustakin sinä päivänä valmiiksi ja oikein ommelusta vaatekappaleesta. Mitä enemmän vaatekappaleita he saivat valmiiksi, sitä enemmän he saivat palkkaa.

Yhtenä päivänä pian sen jälkeen kun Arlene oli aloittanut tehtaalla, hänen eteensä tuli työvaihe, joka sai hänet hämmentymään ja turhautumaan. Hän istui ompelukoneensa ääressä yrittäen purkaa epäonnistunutta yritelmäänsä saada valmiiksi vaatekappale, jota hän ompeli. Ketään ei näyttänyt tulevan avuksi, sillä kaikki muut ompelijattaret kiirehtivät ompelamaan valmiiksi mahdollisimman monta vaatekappaletta. Arlene tunsu avuttomuutta ja toivottomuutta. Hän alkoi itkeä hiljaa.

Arlenea vastapäätä istui Bernice Rock. Hän oli vanhempi ja kokeneempi ompelijatar. Huomattuaan Arlenen ahdingon Bernice jätti oman työnsä, meni Arlenen luo ja ohjasi ja auttoi tätä ystävällisesti. Hän pysyi Arlenen vierellä, kunnes tämä oli saanut itsevarmuutta ja osasi onnistuneesti ommella vaatekappaleen valmiiksi. Sitten Bernice palasi oman koneensa ääreen eikä enää ehtinyt saada valmiiksi niin monta vaatekappaletta kuin olisi ehtinyt, ellei olisi auttanut.

Tämän yhden hellää hyväntahtoisuutta osoittaneen teon ansiosta Bernicestä ja Arlenesta tuli elinikäiset ystävät. Kumpikin meni aikanaan naimisiin ja sai lapsia. Jossakin vaiheessa

1950-luvulla Bernice, joka oli kirkon jäsen, antoi Arlenelle ja tämän perheelle Mormonin kirjan. Vuonna 1960 Arlene, hänen miehensä ja heidän lapsensa kastettiin kirkon jäseniksi. Myöhemmin heidät sinetöitiin Jumalan pyhässä tempelissä.

Bernicen osoittaman myötätunnon tuloksena – kun hän keskeytti työnsä auttaakseen ihmistä, jota hän ei tuntenut mutta joka oli ahdingossa ja tarvitsi apua – lukemattomat ihmiset, sekä elävät että kuolleet, ovat nyt päässeet osallisiksi evankeliumin pelastavista toimituksista.

Jokaisena elämämme päivänä meille annetaan tilaisuuksia osoittaa rakkautta ja hyväntahtoisuutta lähipiirissämme oleville. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”Meidän täytyy muistaa, että ne kuolleet, joita me tapaamme pysäköintipaikoilla, toimistoissa, hisseissä tai muualla, ovat juuri se osa ihmiskuntaa, jota Jumala haluaa meidän palvelevan ja rakastavan. Meidän ei hyödytä puhua kaikkien ihmisten veljeydestä, ellemmme voi pitää kaikkia lähimmäisiämme veljinämme ja sisarinamme.”⁶

Tilaisuudet, joissa voimme osoittaa

rakkauttamme, tulevat usein odottamatta. Yksi esimerkki sellaisesta tilaisuudesta oli sanomalehtiartikkelissa lokakuussa 1981. Olin niin vaikuttunut siinä kerrotusta rakkaudesta ja myötätunnosta, että olen säilyttänyt lehtileikkeen arkistoissani yli 30 vuotta.

Artikkelissa kerrottiin, että eräs Alaska Airlines -lentoyhtiön lento Anchoragesta Alaskasta Seattleen Washingtoniin – lennolla oli 150 matkustajaa – ohjattiin syrjäiseen alaskalaiseen kaupunkiin kuljetta- maan pahasti loukkaantunutta poikaa. Kaksivuotiaan pojan käsivarren valtimo oli revennyt, kun hän oli leikkiessään kaatunut lasinpalasen päälle lähellä kotiaan. Kaupunki oli yli 700 kilometriä Anchoragesta etelään eikä todellakaan koneen lentoreitillä. Tapahtumapaikalla olleet lääkärit olivat kuitenkin lähettäneet hätäisen avunpyynnön, joten kone ohjattiin hakemaan lapsi ja viemään hänet Seattleen, jotta häntä voitaisiin hoitaa sairaalassa.

Kun kone laskeutui lähelle syrjäistä kaupunkia, lääkärit ilmoittivat lentäjälle pojan vuotavan verta niin paljon, ettei hän kestäisi hengissä lentoa Seattleen. Tehtiin päätös lentää yli 300

kilometriä kauemmas reitiltä alaskalaiseen Juneauhon, lähimpään kaupunkiin, jossa oli sairaala.

Kun poika oli viety Juneauhon, kone suuntasi Seattleen, nyt tunteja myöhässä aikataulustaan. Yksikään matkustaja ei valittanut, vaikka useimmat heistä myöhästysivät tapaamisilta ja jatkolennoilta. Itse asiassa samalla kun minuutit ja tunnit kuluivat, he järjestivät keräyksen saaden kokoon huomattavan summan pojan ja hänen perheensä avuksi.

Kun kone oli laskeutumassa Seattleen, matkustajat puhkesivat suosionosoituksiin lentäjän kuulutettua saaneensa radioteitse ilmoituksen, että poika selviytyisi.⁷

Mieleeni tulevat nämä pyhien kirjoitusten sanat: ”Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, – ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.”⁸

Veljet ja sisaret, jotkin parhaimmista tilaisuuksistamme osoittaa rakkauttamme ovat oman kotimme seinien sisäpuolella. Rakkauden pitäisi olla perhe-elämässämme kaikkein keskeisintä, eikä silti toisinaan näin ole. Siellä voi olla liian paljon kärsimättömyyttä, liian paljon riitelyä, liian monia tappe- luita, liian monia kyyneliä. Presidentti Gordon B. Hinckley suri: ”Miksi me sanomme niin usein teräviä sanoja [niille], joita rakastamme [eniten]? Miksi [me] joskus [puhumme] tikarin tavoin viiltelevällä tavalla?”⁹ Vastaukset näihin kysymyksiin saattavat olla erilaisia meidän kunkin kohdalla, mutta tosiasia on, ettei syillä ole väliä. Jos me haluamme pitää käskyn rakastaa toisiamme, meidän on kohdeltava toisiamme ystävällisesti ja kunnioittaen.

Tietenkin tulee hetkiä, jolloin on pidettävä kuria. Muistakaamme kuitenkin Opissa ja liitoissa oleva neuvo – nimittäin se, että kun meidän pitää nuhdella toista, me osoitamme sen

jälkeen entistä suurempaa rakkautta.¹⁰

Toivoisin, että pyrkisimme aina olemaan huomaavaisia ja ymmärtäväisiä lähipiirissämme olevien ajatuksia ja tunteita ja olosuhteita kohtaan. Älkäämme nöyryyttäkö tai väheksykö. Olkaamme sen sijaan myötätuntoisia ja kannustavia. Meidän täytyy varoa, ettemme tuhoa toisen ihmisen itseluotamusta varomattomin sanoin tai teoin.

Anteeksiannon tulee kulkea käsi kädessä rakkauden kanssa. Perheessämme ja ystäviemme kesken voi olla loukattuja tunteita ja erimielisyyksiä. Sanon jälleen, että sillä, miten vähäinen riitakysymys oli, ei itse asiassa ole merkitystä. Sitä ei voi eikä pitäisikään

jättää jäytämään, kalvamaan ja lopulta tuhoamaan. Syyttely pitää haavat avoimina. Ainoastaan anteeksianto parantaa.

Eräänä päivänä ihastuttava nainen, joka on sittemmin kuollut, keskusteli kanssani ja kertoi yllättäen joistakin katumuksen aiheistaan. Hän mainitsi tapauksen, joka oli sattunut monia vuosia aiemmin ja koski naapurissa asunutta maanviljelijää. Tämä mies oli ollut aiemmin hyvä ystävä, mutta nainen ja hänen miehensä olivat olleet eri mieltä tämän kanssa monissa tilanteissa. Kerran maanviljelijä kysyi, voisiko hän oikaista naisen maiden halki päästäkseen omille tiluksilleen. Tässä

vaiheessa nainen pysähtyi kertoessaan tätä minulle ja sanoi ääni väristen:

”Veli Monson, minä en antanut hänelle lupaa kulkea maidemme poikki silloin enkä koskaan vaan vaadin häntä kiertämään jalkaisin pitkän matkan, jotta hän pääsi maillensa. Olin väärässä, ja kadun sitä. Hän on nyt kuollut, mutta voi kuinka toivonkaan, että voisin sanoa hänelle olevani pahoillani. Kuinka toivonkaan, että saisin uuden tilaisuuden olla ystävällinen.”

Kuunnellessani häntä mieleeni tuli John Greenleaf Whittierin surumieli-nen havainto: ”Sanat murheellisimmat, jotka on koskaan soinit, ovat nämä: *’Niin olisi olla voinut.’*”¹¹ Veljet ja sisaret, kun me kohtelemme muita rakastavasti ja ystävällisen huomaavaisesti, me vältymme tällaisilta katumuksen aiheilta.

Rakkautta osoitetaan monin tunnistettavin keinoin: hymyllä, kättä heilauttamalla, ystävällisellä kommentilla, kohteliaisuudella. Toiset ilmaukset voivat olla hienovaraisempia, kuten kiinnostuksen osoittaminen toisen toimia kohtaan, jonkin periaatteen opettaminen ystävällisesti ja kärsivällisesti, käynti jonkun sellaisen luona, joka on sairas tai liikuntarajoitteinen. Nämä sanat ja teot ja monet muut voivat viestittää rakkautta.

Dale Carnegie, tunnettu amerikkalainen kirjailija ja luennoitsija, uskoi, että jokaisella ihmisellä on

Wien, Itävalta

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

sisimmässään ”voima lisätä maailman onnen kokonaismäärää – – sanomalla muutaman vilpittömän kiitoksen sanan jollekulle, joka on yksinäinen tai lannistunut”. Hän sanoi: ”Sinä kenties unohdat huomenna ne ystävälliset sanat, jotka sanot tänään, mutta vastaanottaja saattaa vaalia niitä koko elämänsä ajan.”¹²

Alkakaamme nyt, juuri tänä päivänä, osoittaa rakkautta kaikille Jumalan lapsille, ovatpa he sitten oman perheemme jäseniä, ystäviämme, pelkkiä tuttuja tai aivan tuntemattomia. Kun joka aamu nousemme, päättäkäämme suhtautua rakkaudella ja ystävällisyydellä kaikkeen, mitä eteemme saattaa tulla.

Veljeni ja sisareni, Jumalan rakkaus meitä kohtaan ylittää käsityskykymme. Tämän rakkauden vuoksi Hän lähetti Poikansa, joka rakasti meitä niin paljon, että antoi henkensä meidän vuoksemme, jotta me saisimme iankaikkisen elämän. Kun opimme ymmärtämään tätä verratonta lahjaa, meidän sydämemme täyttyy rakkaudesta iankaikkista Isäämme, Vapahtajaamme ja koko ihmiskuntaa kohtaan. Vilpitön rukoukseni on, että niin kävisi. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 22:36–39.
2. Mark. 12:31.
3. 1. Joh. 4:21.
4. Luuk. 23:34.
5. Kirjoittaja tuntematon, lainattuna artikkelissa Richard L. Evans, ”The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, toukokuu 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Ks. ”Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. lokakuuta 1981.
8. Moroni 7:47.
9. ”Olkoon rakkaus elämäne johtotähtenä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 60.
10. Ks. OL 121:43.
11. ”Maud Muller”, julkaisussa *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206, kursivointi lisätty.
12. Dale Carnegie, esim. julkaisussa Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 54.

Todistaja

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää.

Sodan tai epävarmuuden ajoilla on tapana terävöittää keskittymistämme asioihin, joilla on todella merkitystä.

Toinen maailmansota oli minulle suurta hengellisen sekasorron aikaa. Kun lähdin kotoani Brigham Citystä Utahista, minulla oli vain todistuksen kipinä ja tunsin tarvitsevani jotakin enemmän. Käytännöllisesti katsoen me kaikki sinä vuonna lukiosta valmistuneet olimme muutamassa viikossa matkalla sota-alueelle. Ollesamme sijoitettuina Ie Shiman saarelle vähän Okinawasta pohjoiseen Japanissa kamppailin epäilysten ja epävarmuuden kanssa. Minä halusin oman todistukseni evankeliumista. Minä halusin *tietää!*

Yhtenä unettomana yönä lähdin teltastani ja menin bunkkeriin. Se oli rakennettu riviin asetetuista hiekalla täytetyistä noin 200 litran polttoainetynnyreistä, joita oli nosteltu toisensa päälle niin että ne muodostivat aidatun alueen. Kattoa siinä ei ollut, ja niin minä ryömin sisään, katsoin tähtien täyttämää taivasta ja polvistuin rukoilemaan.

Se tapahtui miltei kesken lauseen. En osaisi kuvailla teille, mitä tapahtui, vaikka päättäisinkin tehdä niin. En

kykene ilmaisemaan sitä, mutta se on yhtä selkeä tänään kuin se oli sinä yönä yli 65 vuotta sitten. Tiesin, että se oli hyvin yksityinen, hyvin henkilökohtainen ilmoitus. Viimeinkin minä tiesin itse. Minä *tiesin* varmasti, sillä se oli annettu minulle. Jonkin ajan päästä ryömin pois bunkkerista ja kävelin tai leijailin takaisin sänkyyni. Koko loppuyö kului ilon ja ihmetyksen vallassa.

En todellakaan ajatellut olevani mitenkään erityinen, vaan ajattelin, että jos sellaista tapahtui minulle, se voisi tapahtua kenelle tahansa. Uskon yhä niin. Sitä seuranneina vuosina olen oppinut ymmärtämään, että sellainen kokemus on yhtä aikaa valo, jota seurata, ja kuorma, jota kantaa.

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää – asioista, joita olen oppinut ja kokenut lähes 90 elinvuoden aikana ja yli 50 vuoden kuluessa johtavana auktoriteettina. Suuri osa siitä, mitä olen tullut tietämään, koskee asioita, joita ei voi opettaa mutta jotka voi oppia.

Kuten useimmat suuriarvoiset asiat, tieto, jolla on iankaikkista arvoa, tulee vain henkilökohtaisen rukouksen ja pohtimisen avulla. Nämä sekä paasto ja pyhien kirjoitusten tutkiminen luovat otollisen ilmapiirin vaikutelmille,